

**R. P. Martini De Esparza Artieda, Navarri, Theologi Societ.
lesv, Cvrsvs Theologicvs**

iln decem Libros, & duos Tomos distributus, Ivxta Methodvm, Qva In
Scholis Societatis Iesv communiter traditur annis quaternis

Continens Secvndam Secvndæ, & Tertiam Partem D. Thomæ

Esparza Arteida, Martin de
Lugduni, 1666

Cl. Vtrum Extrema Vnctio sit Sacramentum necessarium ad salutem vitæ
æternæß

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94839](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94839)

Q V A E S T I O C I.

Vtrum Extrema-Vnctio sit Sacramentum necessarium ad salutem vitae aeternae.

Videtur esse necessarium necessitate, & medij, & praecepti medij quidem, quia fieri potest, ut quis damnetur, praecise, quia caruit hoc sacramento, tamen inculpabiliter caruerit; fieri siquidem potest ut decedat in statu peccati lethalis praecise, quia non suscepit hoc sacramentum tamen peccauerit omittendo illud, ut liquet ex quaest. praecedenti artic. 4. Praecepti vero necessitas probatur quia ex lege charitatis unusquisque grauiter obligatur, ut sibi procuret, neque libere negligat hoc tantum praesidium pro articulo mortis. Accedit concilium Senonense decreto fidei. 10. dicens: *Ne hic noster vngendi infirmos ritus, Christi praeceptum, non tamen sacramentum esse videretur, dicit Iacobus, infirmatur quis, &c.* Quae ipsa Apostoli verba appellat mandatum Apostolicum Conc. Colon. anni 1536. p. 7. c. 50. Accedit rursus peccare grauiter non solum Parochum, sed etiam in eius defectu quemlibet alium sacerdotem, si neget hoc sacramentum moribundo ipsum petenti; peccat igitur multo magis moribundus ipse, si illud non petat, aut reiiciat oblatum, quatenus unusquisque tenetur magis ut sibi provideat, quam aliis, ut provideant eidem.

Respondetur: Nemo licite accedere potest ad hoc sacramentum, aut fructuose, ipsum suscipere, quin credat se esse in statu gratiae ante susceptionem eius, ut liquet ex dictis in quaestione praecedenti. Vnde nemo tenetur in conscientia ad suscipiendum hoc sacramentum praecise quatenus tenetur ad deletionem peccatorum praecedentium, cum ante susceptionem credere debeat, iam se aliunde illam consecutum esse. Sed neque tenetur suscipere idem sacramentum, quatenus subministrat auxilia gratiae ad vitanda peccata nondum commissa. Quia independenter ab hoc medio largitur Deus omnibus praesertim iustis auxilia ad id sufficientia; ad superabundantiam vero procuranda nemo tenetur sub peccato. Quapropter nulla est obligatio saltem grauis suscipiendi hoc sacramentum praecise ex natura rei secundum se. Sed neque constat de villo praeecepto Diuino, aut humano, Quia illud Iacobi inducat *Presbyteros* ex indifferens ex se, ad consilium, nec ex subiecta materia sufficienter determinatur ad praeeceptum propriè tale. Concilium vero Senonense loquitur de praeecepto Christi circa curationem corporalem infirmorum, quod habetur Marci 6. atque Concilium Colonienſe vsurpat mandatum ut frequenter solet, in latiori significatione, pro admonitione, seu manifestatione voluntatis superioris, siue purè consiliatiua, siue strictè praeeceptiua ea sit. Itaque solum per accidens fieri potest ut quis grauiter peccet omittendo hoc sacramentum, vel ex conscientia etranea, vel propter scandalum, si negligenter omittatur tale, ac tantum praesidium in tali articulo, vel quia infirmus non est satis tutus de sua iustificatione, nec suppetit copia confessionis pro sacramento Poenitentiae. Quia verò facilius suboritur scandalum ex voluntaria omissione huius sacramenti, quam aliorum sacramentorum, non certè conferentium primam gratiam; nec difficile admodum est ut insit infirmo exigua admodum certitudo iustificationis iam obtentæ, aut adhuc consequibilis aliunde, atque est longè probabilius, hoc sacramentum posse conferre primam

gratiam quam alia sacramenta viuorum, ut liquet ex quaest. praecedenti; Quia inquam hæc ita se habent, facilius, & pluries occurrit casus grauis obligationis suscipiendi hoc sacramentum, pro tempore opportuno, quam suscipiendi alia sacramenta viuorum, de quibus non exat praeeceptum speciale. Quia ipsa ratione confirmatur efficaciter quod superius dictum est ex communi, hoc sacramentum posse dari moribundo, tamen si sensibus destitutus sit, nec sit petendo, nec prius dederit signum aliquod speciale petitionis, aut desiderij: Quia nihilominus praesumitur prudenter voluntas saltem implicita huius sacramenti in quouis moribundo Catholico, & qui immediate ante eum articulum vixerit Catholice, deditque signa animi Christianè & probè dispositi ad mortem.

Ex his patet ad rationem dubitandi. Constat enim imprimis hoc sacramentum non habere rationem medij vtilis ad salutem respectu eius, qui credit adhuc sibi deesse aliquod medium necessarium ad salutem, seu nondum se esse iustificatum, atque ideo ex hoc capite neminem obligari per se ad hoc sacramentum. Constat rursus nullum in illis textibus contineri praeeceptum propriè tale. Quod postremo opponitur de Parochis, deque aliis sacerdotibus in defectu Parochorum obligatis grauiter ad vngendum, non vrget. Quia Parochi ex Iustitia, & in eorum defectu ceteri sacerdotes ex charitate tenentur, tanquam ministri Dei ad hoc deputati, ad subueniendum fidelibus, quando indigent, per media ordinaria, & sacramenta à Deo instituta; cum tamen nemo saltem grauiter obligetur ex studio propriæ salutis, ad id quod tutius, & melius est, sed necessarium minimè est, aut putatur ad delendum, aut vitandum peccatum, sed solum ad non omittendum ex contemptu, quæ sunt eiusmodi, ut obseruat Concil. Trident. circa hoc ipsum sacramentum sess. 14. cap. 3. sub finem.

INCIPIUNT QVÆSTIONES
de Sacramento Ordinis.

Q V A E S T I O C I I.

Vtrum Ordo sit Sacramentum collatum potestatis ad Mysterium venerabilis Eucharistiae rite peragendum?

VIDEATUR non esse. 1. Quia ordo ex suo conceptu, dicit præminentiam aliorum, & subiectionem aliorum. Huic autem præminentiae & subiectioni nullus est locus in Ecclesia Dei. Quia subiectio repugnat libertati, in quam vocati sumus omnes fideles per Christum. Præminentia verò repugnat humilitati Christianæ, ratione cuius debet quilibet se reputare inferiorem, respectu cuiuslibet alterius, iuxta illud ad Philip. 2. 3. *Superiores inimicis arbitrantes.* Ac demum utraque repugnat æqualitati omnium hominum in natura absque cuius inæqualitate, neque in Angelis, neque in substantiis irrationalibus, datur vlla inferiorum, & superiorum differentia, ac proinde, neque in hominibus vlla admitti debet. Nempe omnis inæqualitas æqualium in natura, est contra naturam, naturalemque rerum habitudinem mutuan. In Ecclesia autem nihil est contra naturam. Ergo in Ecclesia